

De Zorgelozen Krant

Editie Lock Down 4- Juli 2020

Seabert Delbarre

Voorwoord

De trein van opstaan en slapen loopt door,
ook in het tijdperk van de anderhalve meter,
we maskeren en ontsmetten zowat alles,
maar toch blijft het wat bezorgd en angstig zoeken
naar pogingen om onze kleine en grotere dromen waar te maken,
om deuren open te zetten,
om voluit het virus een hak te zetten
door weer te dansen met beelden en woorden,
door te koken met de glimlach,
door elkaar wat dieper in de ogen te kijken en niet van op een afstand.

Ik dacht, het zal *zijn*en tijd wel duren, de storm gaat wel liggen,
maar zie: de windkracht is dan wat gemilderd,
maar toch blijft iedereen op zijn hoede.
Zo moeten we dus de zomer in,
niet wetend hoe de realiteit eraan zal sporen,
dat maakt het wat lastig en ambetant.
Kunnen we pootjebaden in de zee,
genieten van een straf spektakel,
of worden we nog banger van onszelf?
In ieder geval hoop ik dat we allemaal kunnen genieten
van wat kleine pruts, van een vergezicht,
een teder woord of gebaar, de schoonheid van elkaar.

Deze tijd mag ons niet klein krijgen,
maar is veelzeggend over ons doen en laten.
Reilen en zeilen in de mist maakt ons nederig
en hopelijk straks anders groter.
De stilstand waarin we noodgedwongen leefden,
de mist waar we nu door wandelen zal hopelijk tonen
hoe we weer taarten kunnen bakken en koffie kunnen schenken
vanuit de overtuiging dat ons soort werk
misschien wel heel erg nodig is.

En dat we dat net niét moeten negeren in deze bijzondere tijden.
Dat we moeten getuigen van onze angst, twijfel en bezorgdheid,
dat we die rare spanning moeten meenemen en omzetten in straf werk!
Het is me iets; een virus op de boterham doet moeilijk eten.

Ja, we missen jullie en zelfs elkaar.
Dat schurend gevoel, die ambetante steen in de schoen,
de tand die wat ontstoken blijft, ligt wat op mijn maag.
Maar ik zie volle terrassen, er is hoop.
En wanneer de zon aan warmte zal verliezen,
hoop ik dat we allemaal genoeg energie hebben gekregen
om verder te plaveien aan de weg die we hebben gekozen,
en die dus niet altijd over rozen gaat,
maar wel al straffe stenen heeft verlegd.
Laten we dat niet vergeten.
Laat ons maar verder trekken, want den tocht is nooit af.
Arriveren is slechts efkes op adem komen
en het dan voelen kriebelen om verder te gaan.

Kunst wordt traag geboren,
als wijn gemaakt van druiven, gedrenkt in actualiteit,
wordt ze rijper en smaakt ze beter door het liggen in de tijd,
Ja, kunst is een vak apart, ze staat opzij,
komt meestal als laatste in de rij,
terwijl ze van bij de prille geboorte al aanwezig is.
Er is al een gedicht en een foto op de eerste verjaardag,
er zijn cadeaus van allerlei creatieve inslag.
Zo wandelt de kunst mee door ons leven,
als een voortdurende gezelschap die we zelden opmerken
maar die we missen eenmaal ze noodgedwongen moet verdwijnen.
Een wereld zonder schoonheid maakt ons minder mens.
Daar tekenen wij niet voor.
En jullie ook niet mag ik hopen!

A la bonheur , Santé!

Beste José Kafka,

Tijdens het lezen van uw artikel... had ik zin om direct te antwoorden (in de vorige krant)... maar ja, na een dag werken was ik te moe. Dankzij de zoemende, ambetante mug heeft het lot er anders over beslist! Ik heb de aanval ingezet tegen de zoemende, ambetante mug... met een combinatie van gas en nucleaire chemische producten uit een verstuiver Vapona. En om te ontvluchten in de gaskamer... richting computer... en schrijven!

Destijds was alles meer simpel... mijn Hilde viel aan, tegen de mug, met de laatste editie van de krant. Lukte ook... maar daardoor zijn de muren in de slaapkamer nog niet voorzien van een laagje verf, en hier en daar een uitgedroogd plat lijk. Nu zou dit ook nog mogelijk zijn, die militaire ingreep tegen de zoemende, ambetante mug... maar uw iPad tegen de muur kletsen doe je maar een keer! Jammer voor de Appleverkoper. Ja, ik lees ecologisch elektronisch enkele kranten. Is dit nu goed voor de grote zoemende, ambetante mug?

Ja, wat ze mooi 'het middenveld' noemen is al twintig jaar zijn eigen ruiten aan het insmijten en gebouwen aan het afbreken... Waar zijn de Volkshuizen, bij de Christelijke en Socialistische zuil, van vroeger? Destijds had je in Kortrijk café De Gilde – gekend voor zijn biljarttafels, opeens was dit niet meer belangrijk voor de top van het ACW. Enkele weken geleden is het roemrijke Textielhuis, Rood Café, gesloten... en verkocht aan Leiedal... voor de jonge snaken van de ABVV secretarissen... weg van het blok aan hun been. Ik heb zo de indruk dat de 'vakbonden/zuilen' echt denken dat ze de straat gaan veroveren met 'service te verlenen'... ja, we zien het in de uitslagen van de verkiezingen! Het ziet er niet goed uit... voor ons niet. Wel voor het patronaat en de hielenlikkers van het systeem. Hoeveel onder ons zijn al de steun vergeten aan de mensen uit de zorg?

Verleden week las ik een artikel in de 'Krant van Wvl', over de agressie aan de supermarkten, en tegen het personeel... ja soms moet je een beetje wachten! So What?

José, het is niet goed in onze wereld... micro-plastiek valt uit de lucht en

we ademen het zelfs in. Iedere jaar wordt er 350 miljoen ton plastic geproduceerd en amper 9% recyclage... wat is er dan met de anderen 318 miljoen ton? Waar zijn ze? In zee en vroeg of laat in onze longen zeker... gelukkig zijn we met te veel mensen... dus een beetje verdelen, en alles blijft draagbaar.

José, zoals je schrijft... om bang van te worden. Als je dan een straffe Hendrik uit Brugge hoort zeggen: 'misschien is het Vlaams Belang zo slecht niet'. Als dan een verkozen minister uit Aalter wegens Corona alle regels wil opheffen, zomaar huiscontroles. Betogen is ook uit den boze! Covid19, een aanval op uw longen en vooral uw vrije gedachten. Dit maakt me bang hoor!

Wat me ook zeer bang maakt... zelfs oude vormen en gedachten blijven... Conner Rousseau, sp.a-voorzitter (met ferme roots in Kortrijk, ter info) wil of mag niet praten met PVDA. Dat hij niet met extreem rechts praat... ok, kan ik mee leven hoor! Maar hij wil zelfs niet praten met PVDA.

José, soms gaat het in de wereld anders... mijn ma, 89 jaar jong, moet nu naar de kapper, via de buitenweg in het rvt, vanuit haar serviceflat.... En als het gaat regenen? Dit is een probleem hoor! Rollator duwen, met regenscherm... dit gaat moeilijk.

Ja, in deze Covid19 tijden, doen we soms gekke dingen... geen horeca, thuiswerk, en dan genieten van plaatje onder een naald... zoals nu, Belgisch, René Costy. Ongekend... maar kijk eens op Google.

Ja, we moeten onze artiesten steunen... een tijdje geleden Stijn, Meuris... een mooie verzamel gekocht... en getekend door de artiest himself.

Ja, als ik mijn Rood hemd ga strijken... en dan zal ik zeker denken aan u, en vooral aan iedere medewerker van de ons geliefde Unie.

José, het ga je goed hoor!

Ik kijk uit naar het tegenbericht.

Frank Mulleman, jaar des Heeren 2020, 20 juni,

Beste Frank Kafka,

Nooit gedacht dat wij zo dicht familie waren. Was jouw vader de mijne of zijn we gewoon verre neven? Nakomelingen van Adam, de eerste aap?

Je schrijft dat je uitkijkt naar tegenbericht. Ik zie vooral uit naar een bericht van Wilmès en haar gevolg, dat ik jou terug mag omarmen. Dat jouw wit hemd rood was, had ik wel kunnen weten. Vergeef me dan ook dat ik wil dat Rousseau zowel met de PVDA als met De Vlaamsche Leeuwen praat. Je weet toch ook dat niet alle ontevreden sp.a-ers naar de PVDA verhuisd zijn. Sommigen, die het klaar en duidelijk wilden, weg met de profiteurs, revolutie met den groven borstel, zijn naar Het Belang gegaan en werden daar met open armen en simpele solde-slogans ontvangen; voor elk wat wil(d)s. Vlaanderen leeft? Vlaanderen beeft? De grote kuis kwam er vooral door de N-VA. Moeten we ons opsluiten in de bubbel van ons groot gelijk? Weg van al dat volk dat verkeerd stemde? Al dat volk dat stemde voor besparingen in de sociale zekerheid en het privatiseren van de zorg, zodat wie kan betalen genoeg zorg krijgt, en de anderen maar hun plan moeten trekken met de kruimels die van tafel vallen? Datzelfde volk dat de voorbij corona-maanden, iedere avond rond 20u op straat stond te applaudiseren voor hun tijdelijke helden, en nu weeral zucht en vloekt wanneer de kassierster van de supermarkt naar hun gevoel niet rap genoeg werken? Met daarbij Covid 19 die ons leerde elkaar te vermijden. Al die godverdomde plagen, noch erger dan in Egypte in den Bijbel. Arme wij, de tegendraadsen die geloven in door de overheid opgelegde solidariteit. Ok, de mens is niet slecht, maar zo goed is hij nu ook weer niet, om den boel zomaar te laten draaien zoals bij Moeder Natuur, the survival of the fittest. De mens moet soms een beetje gedwongen worden, met poëzie én met belastingplicht. Ook zij die rijk genoeg zijn om er 44 boekhouders op na te houden, in hun bubbel met een privé-zwembad en te veel auto's om met allemaal te kunnen rijden. De liefde is vrij maar het brood moet betaald, en het drinkbaar water ook.

Vlekken van dode muggen op de muur... Het textielhuis dat er niet meer is... Hilde aan mijn arm... Ze zei 'liefje' tegen mij. Ze vergiste zich want jij waart haar liefde. Maar het deed me zo'n deugd. Ik ben graag iemands 'liefje'. Er was nog geen corona en Hilde was er nog. Tempo

fugit. En nu zijn er die nieuwe stervelingen, die e-proletariërs die aan de kassa neerkijken op de proletariërs die er achter zitten. Dom volk. Ontwaak! Over zoveel jaar zijt ge allemaal piepedood, stof en as. Ook de directeur van het verzorgingstehuis en de manager van de supermarkt. Ook al de consumenten en de hulpbehoevenden. Word al eens 'just for a day' verliefd op een kassierster van Den Aldi of Zeeman. Geef ons water, geef ons brood, geef ons liefde, anders gaan we dood.

Een madam van een café vertelde dat het huis naast haar zaak eerder verhuurd werd voor 600 euro per maand, en nu verdeeld in drie 'appartementen' met elk een eigen domicilie, zonder veel aanpassingen verhuurd wordt voor 3 keer 600 euro per maand, aan mensen die weinig meer hebben dan hun ghettoblaster om het gebuurte te laten horen dat ze bestaan. Kabaal van 's nuchters tot 's avonds. Waar is dat 'service verlenen' waarover jij het ook zo donker hebt? Op één of ander scherm? Op de grote server van God De Vader? In die lege biechtstoelen in de lege kerken? Of bij de madams van Bruxelles Nord of de Brugse bane? Ik geloof in Mozart en Frank Zappa. En in mijzelf.

Bij de overburen hangt een leeuwenvlag door het venster. Zij zijn de enigen die het gebuurte soms storen met barbecue-lawaaï. Aan bedes om het zachter te doen geven ze geen gevolg. Zijn zij 'de slechten'? Of zijn ze dom? Of zijn ze de slechten omdat ze dom zijn? Is 'dom' zijn slecht?

Beste vriend, ik wou dat er een simpel antwoord was.

Ach, ik zit me hier weeral op te jagen terwijl het tijd is om naar de messe te gaan. Eet niet te veel plastic en adem niet te veel stof. En let op wanneer de geest van een dode held jou wil kussen. Laat de duiven maar op de standbeelden schijten. De boel is noch gered noch naar de kloten. We zullen blijven tegenwerken tot het gedaan is. Dat is pas democratie!

zondag 28 juni 2020, bacio, José Vandenbroucke

Beste José Kafka,

Hier een antwoordje op uw laatste briefje.

Ja, we zijn allen familie van mekaar... niet om altijd fier op te zijn... maar mijn stelling is: 'Ik ben tolerant, uit bittere noodzaak'.

Eén ding hebben we allemaal gemeen... Kafka! Zijn geest zit nog altijd goed in onze gemeenschap. Is dit de reden dat er veel mensen zich laten verleiden tot het bruin marcherende, hakken knallend op de kasseien, gedachtengood?

En Covid-19 heeft toch ook enkele voordelen... De Belgische burger slikt 75 % minder antibiotica. En toen de benzine goedkoop was... nam hij geen auto meer, ja, waar moest je naartoe?

En nu zijn de kustburgermeesters kwaad op de NMBS... Ze sturen te veel dagjestoeristen naar hun strand... als dit geen Kafka is... 10 jaar geleden zaten ze te janken dat het KMI te veel slecht weer aankondigde aan de kust...

Ja, de duiven schijten op bronzen koppen... 'indépendence chaca', morgen is Den Kongo 60 jaar vrij! Nu komt er gelukkig een kleurtje bij, op sommige beelden.

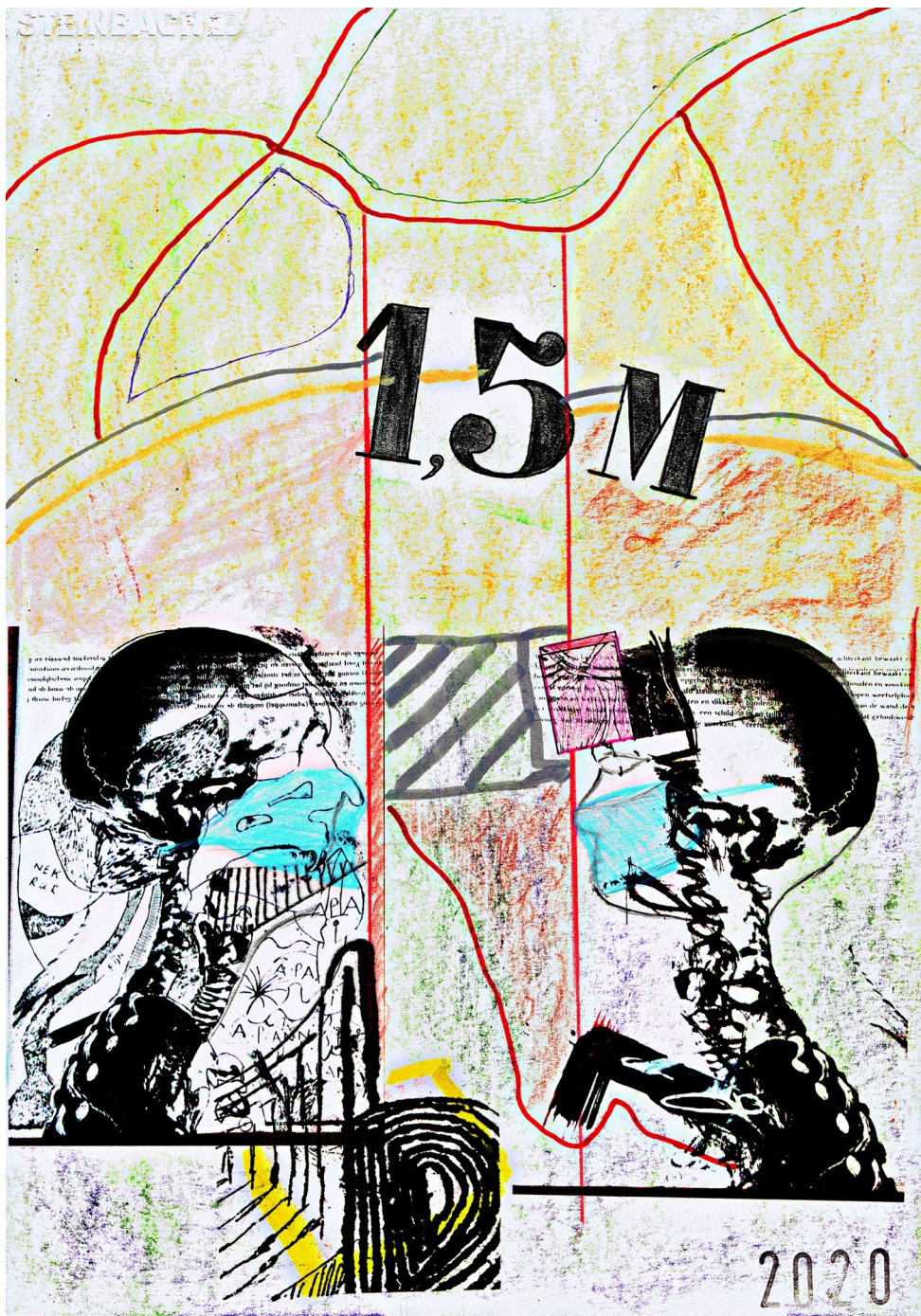
Vandaag krijgt Donald Trump een proces aan zijn been... de moord op generaal Qassem Soleimani... Het koningshuis is nog altijd vrijgesteld daarvan.... De moord op Patrice Lumuba.

José, het gaat je goed... misschien komen we elkaar tegen, op papier, in de volgende Covid-19, van de Unie.

Ondertussen rode onderbroeken aan het draaien..., weg met de bruine streepjes!

Frank Mulleman, dag des Heeren, maandag 29 juni 2020.

André Wostijn & José Vandenbroucke

Social over time, covid ge kunt gaan

Donderdagochtend, de wekker loopt af. Het eerste moment nog niet goed wakker. Ik hoor de koffiezet die elke dag vanzelf in gang schiet, pruttelen. De koffiegeur doordringt en laat mijn gedachten extra realiseren dat het krieken van de dag al voorbij is. Het eerste kattenbelletje wordt op mijn bureau gelegd om mezelf eraan te herinneren dat deze avond de koffiezet moet ontkalkt worden. De telefoon gaat over. Dag lieve zus van me, welk nieuws. Ik bel je om te vragen of je al hebt gedacht aan het cadeau voor moe haar verjaardag. Denk ik direct: 'Ach ja, zijn we weeral een jaar verder.' Ucgh, nee zus, jij al een idee, er zit geen haast bij want ze heeft toch al alles. Met die eerste grap verloopt de rest van het telefoontje vlot verder. Zus en ik moeten samen iets regelen.

Die middag, goed gegeten, kijk ik wat de agenda verder biedt. Niets, nul, nadda, rien de knots. Niets gaat door. Gene Unie, gene biljart, gene... Oké, dan gaan we wat pennen en beginnen we met de toepasselijke titel:

Wen dust naar deure doen

Ze is er op de koffieklets en zegt, hey oe is 't. Gedreven als geen ander stelde ze haar boek voor in de Unie. De primeur werd voorgesteld met veel fleur. En terwijl zij haar ding doet, vinden ook haar collega's de weg naar het woord. Corona deed hen niet stilzitten. Ook in die tijd was hij de woorden en beelden aan het schikken. Het gazetje is er, al is het gedrukt op digitaal papier.

Tafels decoreren en administratie zit er maanden niet in. Lesgeven bij haar hoeft niet op een bord, ze doet het gewoon vanuit haar kot. En ondertussen wrijft het heerschap door zijn baard. Een foto hier een foto daar, covid is de tijd van sorteren. Kan een reportage op het einde van het jaar?

Rijdend op de bicycle, zoekend naar wat kan. Bij een koffie op de hoek vindt hij misschien de juiste koek. Terwijl de vrouw volledig verdwenen is naar de achtersteven van het toneel en af en toe met de kids in het

park geniet van wat vrije tijd, denkt hij aan een stuk. Voor drie spelers of een met de hele entourage? De regels in deze tijd laten hem met vragen zitten.

Geen koteletten of paté. Geen bier en geen wijn, laat staan dat er salade en kool zouden zijn. 't Is tegen ons patatten terwijl we toch zo 'n honger hebben. Stel je voor, zelfs de koffie en de klets zijn weg.

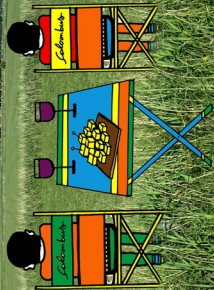
Het beestje verbrodt ons feestje. Dat had je maar gedacht. Creativiteit & solidariteit... samen winnen we de strijd.

Ives De Vos

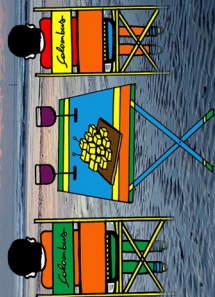
De Columbus

Day 1

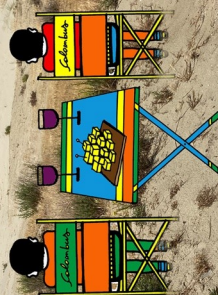
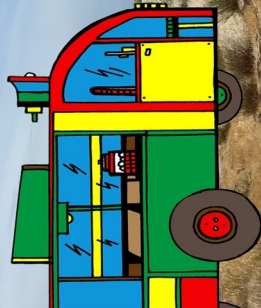
De Columbus

Day 2

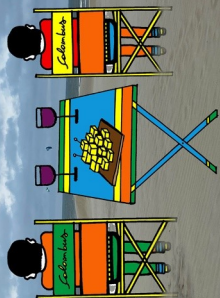
De Columbus

Day 3

De Columbus

Day 4

Een operatie in coronatijden

Ik had behoefte aan wat meer bewegingsvrijheid. Ik droomde er al enkele jaren van om pijnloos van her naar der te kunnen stappen. Met versleten knieën en veel dure woorden werd mij een operatie voorgeschoteld. Aangezien ik een schoolvoorbeeld ben van iets minder geslaagde chirurgische ingrepen begon ik sterk te twijfelen. Ook had ik vernomen dat de dienst orthopedie rake klappen kreeg door de coronacrisis. Allemaal niet-geconventioneerde artsen die nu bijna werkloos waren en ver van de frontlinie verwijderd zaten. Het ziekenhuis dat ik voor ogen had, besteedt nogal veel aandacht aan sociale media en grijpt iedere kans aan om zich ergens in een journaal te wringen. Zoiets loopt eigenlijk al op voorhand mank. Operatie, revalidatie, tussentijdse controles. Ik weet wat klantenbinding is. Ondertussen ken ik een tiental ziekenhuizen.

Misschien wordt het operatie rolstoel. Het werd een moeilijke keuze. Deze keer bood het internet me geen soelaas. Allemaal blitse karretjes met tal van opties. Ze beloven allemaal fantastische rij-eigenschappen. De allernieuwste hightech, lichtgewicht, instelbare vering en pakken carbon. Fijne profielbanden en 10-spaaks kevlar-achterwielen, voorzien van knalgele hoepels. Algauw dacht ik dat ik op de website van Bugatti zat. Binnen enkele weken zou bij mij thuis, omwille van de coronacrisis, persoonlijk een legendarisch model afgeleverd worden. Uiteraard een demo-model. Stel je voor dat ik na vijftig meter uitschuif in een bocht en crash tegen een gevel.

De grote dag was aangebroken. Eerst binnenshuis wat oefenen onder toezicht van een zorgverstrekker. Eventjes een *wheelie* testen. Dan maar de straat op. Met gierende banden? Vergeet het maar. Algauw voelde ik dat ik hier geen supersonische records zou neerzetten. Na amper twintig meter groeven de kleine voorwielmpjes zich in het grint. Er mag dan nog heel wat carbon in verwerkt zijn, met veel moeite kreeg ik het vehikel weer op straat. Ik boog mijn romp wat voorover om een kleine helling op te rijden. Ik omklemde de wielhoepels en duwde synchroon mezelf omhoog. Na drie meter had ik het gevoel mijn eerste bergetappe te hebben gereden. Ik rechtte me op en zag een effen geplaveide winkelstraat voor mij liggen. De geschikte plaats om mijn rijdende

zitplaats lekker te laten bollen. Met een goede wegligging en banden waarop je kan vertrouwen zou ik toch minimaal een twintigtal meter kunnen recupereren. Een krachtige duw aan beide wielen, doorslippen, alles los, de teugels vieren. Echt onder indruk was ik niet van het sprintnummertje. De baan helde af naar het midden. Beide voorwielletjes zwenkten naar alle kanten en dan, ja, dan een rioolrooster. Het linker wielletje volgde gedwee het spoor van het rooster en botste tegen de rand. Ik werd eventjes uit het zadel getild en maakte ongewild een kwartdraai naar links. Daar stond ik dan haaks, in het midden van de weg. Een winkelatalage weerspiegelde mijn ellendige noodstop. Gelukkig keken alleen maar enkele schaars geklede etalagepoppen me aan. Ik had de sensatie van G-krachten gruwelijk gevoeld. Op mijn planning stond nog een ritje langs de markt in de stijl van *m'as tu vu* en een pleintje met kasseien. Want volgens de brochure raakt men overal. Wijselijk besloot ik mijn uitgestippelde route over een andere boeg te gooien en terug te keren. Eenmaal thuis, keek ik naar de tijd en de afgelegde afstand. Dat was huilen met de pet op. Op handen en voeten zou ik er minder tijd over gedaan hebben. Laveren tussen palen, vuilniszakken en fietsen.

Ik woon in het centrum. Gelijkvloers, autoluwe buurt en het station is vlakbij. Het station en rolstoelgebruik is een column op zich. Het station is aan de voorzijde voorzien van arduinen treden en aan de achterzijde uitgerust met een hellend vlak. Indien je rolstoel over keramische remschijven beschikt dan maak je nog een kans. Terug naar boven lukt blijkbaar niet met een gewone fiets. Indien je het wil wagen, drink nog een laatste glas bier en doe een band om je hoofd en laat je als een kamikazepiloot te pletter rijden. Hopelijk mag uw dood zo zuiver zijn als het breken van kristal.

Benoit Goethals, 15/06/2020

Zorgen aan de kop in zorg dragen Corona

Vrijdag 13 maart 2020 trekt de nationale veiligheidsraad de stekker eruit. Lockdown. Ge gaat naar uw kot en ge blijft in uw kot. Punt. Een mens voelde al aan z'n water dat 'hét' er zat aan te komen. Nu was het zover. De remmen toe. 't Was serieus. Raar. Ietwat onwezenlijk ook. Een mens hoort het op de radio. Het nieuwsanker van dienst op de televisie zegt het ook. Uur per uur dringt het door. In het weekend daarop is er... niets. Een mens als ik die soms vergeet dat een dag maar uit 24 uur bestaat en er toch 'n paar uren dient geslapen te worden, moest me plots niet meer jagen om nog vlug commissies te doen, vlug 'n wastje te draaien, me te spoeien naar de vrienden, en nog vlug hier en vlug daar een 't wat doen. Nee. Vlug was weg. Een mens kwam er waarlijk bijna euforisch van!

Doch dit gevoel was van korte duur... De slagzin 'Blijf in uw kot' bleef door mijn kop spoken. Blijf in uw kot, ja zeg! Wat als je geen kot hebt!? Ik voelde een kleine colère opkomen. In mijn hoofd zag ik plots de portretten van de gasten die geen kot hebben voor mijn ogen verschijnen. Scherp, heel scherp. Terzelfdertijd maakte ik de rekensom van de ontelbare keren dat ik me hoorde pleiten voor het inbreken op de private huurmarkt, want al is België volledig dichtgebouwd met sociale woningen, dan nog zijn er niet genoeg betaalbare huizen. Lap, het gevoel van kwaadheid en onmacht nam beslag in mijn kop.

Maandagmorgen naar 't werk. Op weg naar 't werk denkend van 'En nu?!' De straten deden me denken aan de autoloze zondagen van weleer. Bijna geen kat op straat. De trottoir voor mij alleen. De verkeerslichten dienden eigenlijk voor niets.... Een zwaar leegtegevoel bekruipt 'n mens. En hoe kan en mag ik nu nog mijnen job doen?! Ik ben eerder de madam van 'Kom ne keer hier!' en 'Zet u wat dicht'. Nu is 't van 'Oeie, wat verder!' Ik diende mijn job en mezelf her uit te vinden... Zomaar. Van dag op dag. Deze constatacie kwam – en nog steeds – hard binnen. Het is tegen mijn natuur in. Dettol, ontsmettingsgelletjes, papieren zakdoekjes... Ik de madam die iets heb van 'Zeg, 't is goed voor de

natuurlijke weerstand', diende op haren qui vive te zijn. En toch was 't – en nog steeds – nu 't moment om door te werken. Als ik al mijnen draai serieus kwijt was, wat dan met de gekwetste vogels? Maar hoe kan ik in godsnaam de mensen in miserie dan figuurlijk tegen de gilet trekken?! Om op 't zelfde moment te denken van 'Eila, ik ben nu ook niet bereid om voor het vaderland te sterven...' Ge ziet 't van hier: constant afwegen tussen je verantwoordelijkheid willen nemen en toch opletten om geen onnodige manoeuvres te doen opdat een mens zelf niet in quarantaine zou vliegen.

Intussen kreeg ik te horen dat de voedselbedeling zijn deuren zou dienen te sluiten. De vrijwilligers van dienst – gemiddelde leeftijd + 65 jaar – werden tevens in lockdown geplaatst. Doch dit zou betekenen dat meer dan 100 mensen wekelijks op droog zaad zouden zitten... Onder druk en kwaadheid kan 'n mens nogal bij wijlen creatief uit de hoek komen en vooral het gezond boerenverstand gebruiken! Telefoneren, gewoon bellen! Mag er niet meer aan de deur gebeld worden, is er nog steeds de telefoon. En dat deed den truuk. Al vlug deed de ronde dat Caroline bereikbaar was. Een collega brugfiguur had intussen collegae van de stedelijke diensten warm kunnen maken om allen te samen de voedselbedeling toch open te houden. Ook hier was creatief zijn de boodschap maar 't lukte. Een mens is inschikkelijk en doet verder met 'n extra laag ontsmetting en de obligate mondkmaskers die intussen – naast de portemonnee – de vaste accessoires geworden zijn in de sjakos.

De tijd vliegt. 's avonds is de kop vol en moe. Intussen de – misschien wat naïeve – hoop koesterend dat dit alles hopelijk de mensheid het één en ander mag bijbrengen. Gedaan met zot draaien. Gedaan met het rond de oren slaan van 'als ge maar goed uw best doet, lukt 't wel' maar tijd om alles wat scheef is, recht te trekken en liefst met gezond boerenverstand.

Caroline Verhaeghe

ZON

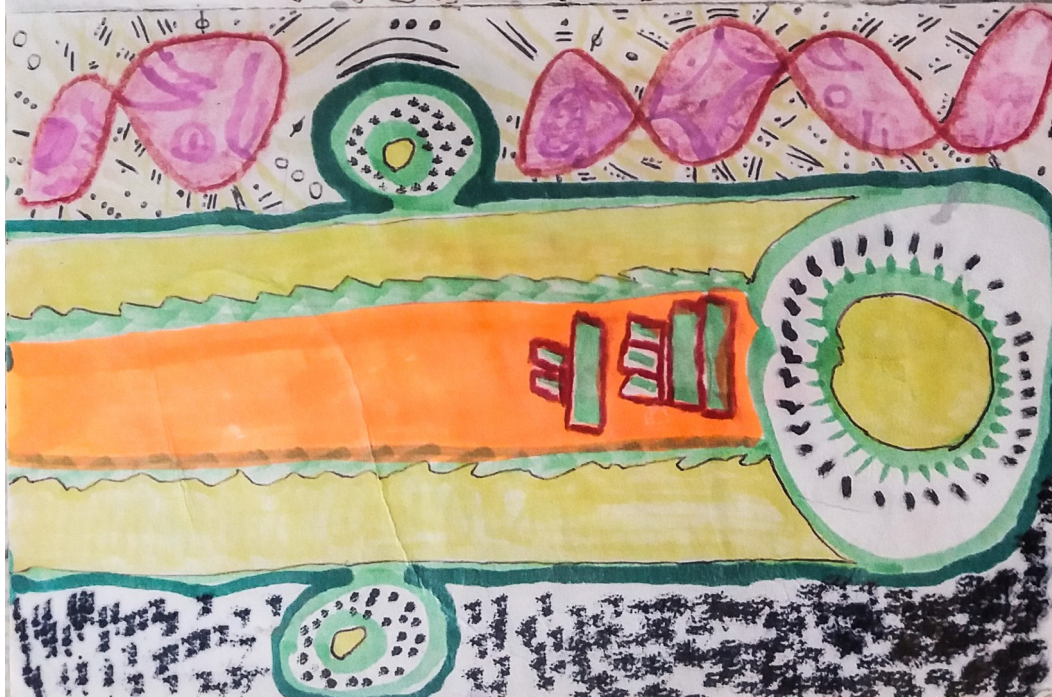
ZE IS ROND MAAR NIET ZWARTER
MOOI EN OOG VERBLINDEND
DES ZOMERS SCHIJNT ZE LANGER
DAN IS ZIE VERBRANDEND
EEN EL-VRIENDIN

DE GROOTSTE IN OM'S STELSEL
ONTVLAMBAAR ALS AENGSEL
EEN STER IN HET HEELAL
JARENLANG EEN VUURBAL
EEN MEIDEN-ET

GEEN LEVEN ZONDER
PLANTJE PLANTJE GROEI
DANKOM JE IN DE BLOEI
DAT IS GEEN WONDER
WATER

IN DE HELET VAN HAAR LEVEN
AL DIE HITTE MOET ZE GEVEN
ALS GOD VERGEED
DE GRIJP ZE NIET VERKEERD

23/6/2010 15:20 A.J.

HET Gehad

Na al wat ik heb gehad,
doordat ik HET heb gehad,
en waar zowat iedereen het over had,
heb ik het zo een beetje gehad,
en wil ik het liever over iets anders hebben...

Want na al het gebabbel, gebeuzel, gefilosofeer, geprietpraat, gediscussieer, geanalyseer, gejuist of gefout, gezwegen of geout, is er immers zoveel waar we het de laatste maanden nog niet over hadden...

De wonderbaarlijke nacht van vrijdag 28 juni tussen 23u30 en 24u bijvoorbeeld... Schrik maar niet, je mag gerust verder lezen, ik ga je geen bedgeheimen onthullen, kinderen toegelaten dus... Om te beginnen was ik niet in bed maar zat ik gewoon open en bloot op een stoel in mijn tuin. Oeps, deze uitdrukking zou je dus toch op een verkeerd spoor kunnen zetten, maar ik bedoel het figuurlijk, waarmee meteen bewezen is dat er dus helemaal niets geheimzinnigs aan was. Om het kort te maken, stel je gewoon dit voor: ik zit op een stoel in mijn tuin, vrijdagavond om 23u30. En ik kijk naar de hemel...

Neenneen, laat je niet misleiden, ik was niet aan het slaapwandelen en was mij dus totaal bewust van mijn daad, ik had geen last van een stijve nek waardoor ik noodgedwongen het hoofd omhoog moest houden, ik was niet beneveld en op zoek naar één of andere verloren gewaande ster, ik had geen visioen waarbij ik het nachtelijke uitspansel inspecteerde op aankomende ufo's met vreemde ruimtewezens, ik had niet iets gehoord over een mogelijke terroristische aanslag met bommenwerpers, ik was niet het huis uitgezet omdat ik een huishoudelijk reglement had overtreden want ik ben immers zelf de vrouw des huizes en ik was ook niet op zoek naar een verloren gelopen kat want die heb ik niet. Je fantasie gaat te ver...

Ik zat daar dus gewoon en ik keek er naar...

Naar een gratis, draadloos prachtspektakel: de stille voorbode van wat straks zou ontaarden in een onweer om U tegen te zeggen.

Het begon met een soort zacht aanrollend gestommel tussen de

grauwgrijze nachtwolken, ergens op een ondefinieerbare plek, niet vlakbij, niet veraf, maar toch aanwezig... Een onzichtbare voorspelling van iets groots dat op komst is... Zoiets als een groep trotse ruiters die de komst van de koning aankondigen. Weliswaar eerst ingetogen, maar met een vurigheid die steeds maar aanwakkerde al naargelang de tijd verstreek. Pijlsnelle schichten lichtten de duisternis op, heldere flitsen slingerden tussen hemel en aarde als vuurwerkslierten die het luchtruim stralend wit versierden in een steeds sneller opeenvolgend tempo. Ademloos zat ik toe te kijken naar dit grandioos geluidloos bliksemschouwspel. Het beeld dat zich op mijn netvliezen vormde zette mijn hersenen onder stroom. De enige klanken die uit mijn mond ontsnapten waren: 'Waw!' en 'Wow!'.

En toen gebeurde het... In minder dan een tel explodeerde de heel de warme zomerdag verzamelde opgestapelde energie en knalde de donder met alle oerkracht die moeder natuur in zich heeft. Ieder ander geluid verstilde terwijl de dondergod Thor met zijn bokkenwagen doorheen de lucht reed en met zijn hamer beukte als een dolgeworden drumspeler. Daarmee gepaard gaande, alsof dit het wachtwoord of een geheime code was, openden zich alle hemelsluizen en kletterde al het nat uit de verbouwereerd opgezwollen triestgrijze wolken als op een wildwaterbaan watervallend naar beneden. De regen spetterde grijnzend van plezier toen ik, zo nat als een kat, druipend de garagedeur achter mij sloot en mijn toevlucht zocht onder het dak boven mijn hoofd...

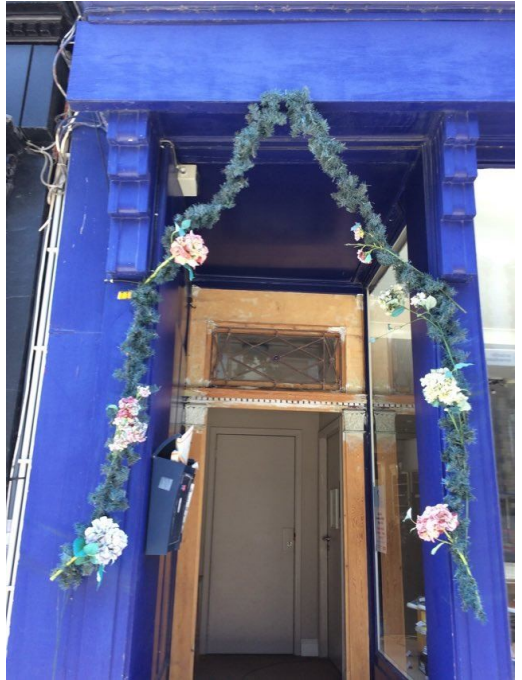
En ik... ik had het gehad...

Triene Nottebaere

Duiven fuiven,
meeuwen zweven,
zwanen staren
maar naar mij.

Kraaien krijsen,
vlaggen hijsen,
golven gapen
maar naar mij.

Een man die knikt,
een vrouw die houdt
van kind en zee,
wat wil je meer?

In,
in
ogenblikken
van
blikken
kunnen
blikken
veel
goedmaken.
Het gaat U goed.
Filip

Marijke

Colofon

Medewerkers: Frank, José, Ives, Benoit, Caroline, Jérôme, Triene, Miep, Filip, Geert, Joon, Heroen
Foto's/afbeeldingen: Marijke, Frank, José, André, Stefanie, Jérôme, Seabert, Miep, Filip, Heroen

Contact: tel 0497 48 02 65 of heroen@uniederzorgelozen.be